

thinget. Det er kommet til os i en Skikkelse, hvori Alle, i det Mindste de Allerfleste erkjende det for at være uantageligt (Modsigelse). De Allerfleste erkjende, at det er kommet til os i en Skikkelse, i hvilket det er aldeles uantageligt, jeg har i det Mindste indtil dette Øieblik ikke hørt en eneste Stemme, som har udtalt sig for Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Hvad ærede Medlemmer gjemme i deres stille Sind, er det mig jo ikke muligt at gjette, men hvad der ligger for, er, at Alle, som her i Thinget hidtil have udtalt sig, deriblandt hele det samlede Udvalg, Mindretallet indbefattet, have erklæret sig imod Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Det er altsaa under disse Vilkaar, at Sagens Forhandling er begyndt og bragt til dette Punkt her i Thinget. Dette er meget vigtigt, mine Herrer, naar man spørger, hvorledes man skal stille sig ligeoverfor dette Lovforslag. Det er altsaa den ene Factor. Den anden Factor er Regjeringens Stilling, og der maa jeg sige, at hvis jeg før kunde have haft nogen Tvivl om, hvorledes min endelige Afstemning maatte blive i denne Sag, er denne Tvivl aldeles bortfalden efter de Udtalelser, vi have hørt af den høitærede Kirke- og Underviisningsminister. Den høitærede Kirke- og Underviisningsminister erkjendte nemlig, at det var fuldkommen naturligt og fuldkommen rigtigt, Noget, som ikke burde undlades af nogen Cultusminister, at indhente Betænkninger fra de Mænd, som ere de øverste i den geistlige Lærerstand, inden Ministeren kom med et Lovforslag som det, hvorom vi her forhandle; det vilde være en Feil af ham, om han vilde sætte nogen Lovforanstaltning i Bevægelse uden at have indhentet en saadan Erklæring. Jeg er her enig med ham. Jeg skal ikke indlade mig paa det lille Forbehold, han tog i det Ord: „især naar Ministeren ikke tidligere har været Kirkens Embedsmand“; jeg skal lade dette ligge, om det har Noget at bethyde; for mig har det Intet at bethyde. Da Tilfældet ikke nu er tilstede, skal jeg ikke indlade mig videre derpaa. Forsaavidt er jeg altsaa fuldkommen enig med

den ærede Minister, men her standses desværre Enigheden. Han tilspøede: „men nærværende Sag er jo, som det høie Thing fuldt vel mindes, ikke sat i Bevægelse fra Cultusministerens Side, og det vilde have været fuldkommen u hensigtsmæssigt, hvis Cultusministeren, efterat Sagen var sat igang, vilde have indhentet nogen Betænkning fra Biskopperne“. „Forsaaavidt“, hedder det fremdeles, „der dernæst har været talt om, hvorvidt der i det Hele fra Cultusministerens Side kunde tænkes at give Biskopperne og Landemoderne eller blot Biskopperne Leilighed til at erklære sig over, hvorvidt et af Rigsdagens begge Afdelinger vedtaget Lovforslag skulde have kongelig Stadfæstelse, saa vil jeg, for at Sagen kan staae fuldstændig klar, ikke tilbageholde den Ytring, at dette ikke vil være min Fremfærd. Jeg vil ikke indlade mig paa at erhverve et Overskud af Biskopperne, naar jeg skal tage min Bestemmelse om, hvad jeg som Cultusminister bør tilraade Hans Majestæt eller ikke. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Thinget nu vil fremme denne Sag eller ikke vil fremme den, vil jeg ikke udtale mig hverken for eller imod; dette Spørgsmaal henstiller jeg fuldstændigt. Hvis Resultatet bliver, at Thinget nægter Sagens Oergang til 3die Behandling, vil jeg“, siger Ministeren, „i Udvalgets Udtalelser, forsaaavidt jeg i et Botum af Thinget maatte see en Tilfnyttning til disse, finde en Opfordring for mig til uden Ophold at indhente Kirkens Betænkning over Sagen, ved at forelægge Sagen for Biskopperne og Landemoderne“. Det, som jeg nu ikke er istand til at forestaae, er, hvorledes den, der erkjender, at det er i sin Orden, at der gives Mænd af Lærerstandens Leilighed til at ytre sig, inden et vigtigt Spørgsmaal som dette finder lovlig Afgjørelse, dersom Talen er om at sætte Sagen igang fra Regjeringens Side, at denne samme Mand da kan mene, at den hele Opfordring dertil fuldstændigt bortfalder, naar Sagen ikke sættes i Bevægelse af Regjeringen, men kommer andetsteds fra. Den Opfordring, der kan være til